

Θέμα Κατριβάνος, για προεδρείο μάνα.
στόν Εἰσαγγελείαν την ἐντομή καιτέρω.

Γιατροί παραδοσιαίοι νομοθετούνται τώρα

καταδίκη σύμπλοκον τους νομοθετούνται τώρα

"Αγροί τους δάνειν;

και τυπούς μηχανών;

καινούς μ' έλους γενούτα.

"Ητο γιαδ' μάς προσβλητική καὶ γιαδ' τέως Πολωνούς,
δό καὶ τόσους ρήγορες λόδιας γενούτα.

"Αλλά κι' έγιν, βρέ Περικλή, τὸ παστρικό τουτόν,
τὰ χέρια μας κανύν,
οπέρ τον Πολωνόν

θερμής ἀγητωράδυσας μὲ τὸν Καπεταγάχη.

"Ητο βεδαίας ταλῆμα,

κι' τα μεγάλο σύγμα

ἡ συγγραφές δικαιού,

και γιά την Ρωμοσούνη,

και γιαδ' τέως Πολωνούς,

φέλους μας μαρτυρούσι;

Δικλ θ. βοὲ μπακαλίσσο,

δέον τὴν καταρράγη,

μ' ενα μονάχα μαρτάρο

χτυπούσος δέο τρυγήνια.

Κι' ἀν δέν ιερώνας κανεῖς τὴν Πολωνική ζήτω.

κινύνον μάγας ἄτο

ἐκ τῆς παρομώσεως τῆς φορεᾶς ἔκεινης

νά προκληθῇ καὶ περισσὸς τῆς Πολωνίας μῆνις.

Καὶ μέσα στ' ἀλλα τὰ κακά, Πατρίδα μου γνουτούκα,
οἱ βάλουν κι' εἰ Πολωνόν στον τούρκοργό την μπόκα,
και δίχως λόγο και μ' αὐτούς εἰς τὰ καλά μαλλώσουμε,
και τότε, Περικλέτο μου, παπούτσια νά μπαλώσουμε.

"Τόν περὶ θέματος πολλοὺς ωτορογικούς μάνα

και γιά την Πολωνία,

τότε τὰς χειρας Ενδιά σαν Πότνιο Πιλάτος,

κι' αναποδοξή κι' ξένη κούτι:

πός είναι συνταγή ποτέ

νά γίνη διαιρετικός και στον Ρωμανό τὸ κράτος;

Π. — Τὶ πάλι διαιρετικός νά γίνεται μέσον ποτέ;

μή δὲν διαιρετίσται και τοῦτο κάποια μέρα

μὲ Κυβερνήσους, μα λαβέ μελάγκα στὸν δέρο;

Μή δὲν διαιρετίσται σὸν λέπι πάντα δέν σὲ μέλει

τανάρη για Νοσοδέτη, ποτέ τον δέρο μηδέ

για νόμους και για τάτοια,

και θέλεις μοναχεύετο θεοντριαδι μὲ τὰ μέλα;

Μή δὲν διαιρετίσται σὸν σιάτιστους για σύρι

τι μεριδιον δὲ λέγει;

μή δὲν διαιρετίσται σαν μάλιτσα τὸν καθόνα

δικο του κράτος μέχη;

Και μήπως διαιρετικός δέν γίνεται ταλεῖα,

ζωντανό τὸν Αθηνῶν,

σταν δικος πός ταλεῖν

οὐ προστίλεις Νεστορούκον νέριμον στὴν Θεοσαλίκ,

και λές: δρκει νά μήν έλθεσιν και μέσα στὰς αλενίνες,

κι' άτρομήτος στὸν καρπὲν παιδίνες τόσαρκενες;

Ταξιδοπλάνο τοῦ Δεκανίδη,

ποτὲ σαν και τούτο δέν γίνεται.

Φ. — Δημοφιλίας τογαρούν μετα δρυκό σγήνα

χατασταθέντως και αυτάς και μές στὴν Λοσαδένα,

συνταραχθέντων δὲ κι' ήμων, ξύλινες Δέν. Κηφάτη,

διεργμίσθη πίταγμα τοῦ Λεωνίδ Λευνότη.

Καὶ πάλιν νέος Ἰκάρος καὶ πάλιν νέος ἥρως,
καὶ ἐνθή τὸ κράτος ἔτρεχε γοργὸν ἀπὸ ρυθμοῦ,
δὲν ἔρω πᾶς ἀπῆργησαν τὸ ἀμάξιν παρὰ ἑλίκια,
καὶ μόνιπο δὲν εὐρίσκεις νά πας* στὸν Δευνίδα.

Οὐχ ἡτον κόδιος ἐσπειρεις καὶ μὲ τὸ παραπάνω
νά θῇ τάξεων ἄνοια,
καὶ ἐπῆγανε καὶ φύστεις
μὲ κάρα καὶ μὲ σούστεις.

Κατάπληκτος δὲ κόδιος ἐσιώπα,
καὶ ἀλλοτε, Περικλέτο μου, αὐτὸς τῶπα
ποὺς μές* στὴν Ερυμῆσον τὴν καινούρια,
ποὺ καὶ δεῖτο μὲ τρόμο τὴν κυττούν,
μποροῦνε νά πετάξουν καὶ γαιδούρια,
μόνον διερπλάνα δὲν πετοῦν.

Πετοῦνε καὶ ἀναρμηγητοις ἀκρίδες,
πετοῦνε καὶ ἀνορθοστοις ἀλπίδες,
μποροῦνε νά πετάξουν καὶ κολόναις,
ποὺς δέξαιν προσκύνων κρετούν,
μποροῦνε νά πετάξουν καὶ κελώναις,
μόνον διερπλάνα δὲν πετοῦν.

"Ηλέθε καὶ τοῦ Κατέρος, δρε Περικλέτο,
ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο διδόλ' ἔπειρ το,
μὲ καὶ τοῦ Μετεριού, ποὺ κάνειν κρότο,
δὲν πετάξει καὶ ἐκεῖνο οὖν τὸ πρότο.

Θέλει καὶ τοῦ Λεωνίδα νά πετάξῃ στὸ φύλε,
πλὴν οὖν ταῦλα μένει κάτια καὶ πλανάτια καμηλά,
καὶ μικώμενον ἀγρίων ἄγονον δργάνειν γῆν
καὶ λαδὸν καὶ Βασιλέα τρέψεις διάτακτον φυγήν,
μά καὶ ἔγνωρθε Περικλέτο, φεύγει μὲ διά την ὅρμη μου
γιατὶ τρέμω μήπως τούλη νά πετάξῃ στὸ κορμό μου.

Σταθῆτε καὶ σηκόνεται.. τοῦ κάκου, δὲν ὄφοιτο,
καὶ τῷρ ἀδύνητο καχηγοῦς τὴν πετσινού προσομένω,
καὶ ἐλέγανε καὶ τὰ ποιητικά πράμπα νάνει τοῦτο,
ποιητει φτερά καὶ στέκεται στὸ κέντρον καρφωμένο;

Καὶ τότε τὸ Ρωμαϊκό μεσ' θάνατος πῶς εἰδεῖται
καὶ δερπλάνον γίνηκε καθὼς τοῦ Λεωνίδα,
καὶ ἡκούσιθη λέγουσα φωνήναντος μήδε τὸ ματιάσω,
γιατὶ εἶναι φόδος δρε καυδῆ,
στὴν τόση μας διανοοδοῖ
καὶ τοῦτο νά κομματικοῦ καὶ μέσων νά κομματιάσου.

**ΙΙτώσιες τῆς Καυνεργήσεως
καὶ ἀντάρχων νέας κούρεσσως.**

Φ.—Καὶ ἐνθή πάλιν εἰδαν· διλος πάκι στὸν πτήσεων τὴν μάννα
μήτ' ἔγκωντα πετούσιν μήτης ἔτρεπλάνα,
ἐπεισεν Ικάρου πτῶσιν δίχως πάνον καὶ ὀδύρμον
καὶ ἡ Κυβρενώντας ἐκεῖνη τὸν καθαρισμὸν καρφωμένη.

*Ἐπεισεν Ικάρου πτῶσιν, καὶ στὸ φυχομένη σχῆμα τῆς
θύλωντας δὲ κόδιος, διλος νά τρομάξῃ τὸνομά της,
καὶ στὸν Ὄφθαλματρούν ἐπρόσθι τ' Ἀδελφάτα,
καὶ τὰ κύλιτος μὲ λόγχαις καὶ ἀστυνομικά φυσάτα.

*Ἄς τονίσωμεν καὶ τώρα μὲ μαράλη πατινάδα
στούδες Συμβούλους τοὺς πενόντας, στοὺς μοχθήσαντας μουσαρά-
ποι δὲν πρόσθιμαν νά κάνουν γιατὸ κράτος σαπουνάδα, στους,
καὶ δὲν μένει πάρα παπούνι πρὸς καθαρισμὸν τοῦ κράτους.

Π. — "Ἐπεισεν δὲ προκαλέσας μὲ τὴν σύγκρισιν ἐκεῖνην
καὶ τὸν Πολεμῶν τὴν μῆνιν,
Ἐπεισεν Ικάρου πτῶσιν ἐδία παραβολῶν
δύο κράτη προσβελῶν.

Μετὰ τόσους καθαριμόδες
καὶ μετ' ἀγωνίαν τοῦτη
Ἐπεισεν Ικάρου πτῶσιν
μη ζητοῦντες αἰκιεμόμεος.

*Ἐπεισεν δὲ κατορθώσας ν' ἀνυψώσα κάθε ράντα,
καὶ ἐκ τοῦ μέλλοντος δανείου νά τοι διδούσουν τὰ σαράντα.
Πάπι μοσι· γεραρδὸν δίχως νά λογοδοτήσῃ
καὶ ἄφειν μαρπτων μὲ κατανύειν ζητήσην.

Διλως κεφαλῶν ἐξάφεις καὶ φωναῖς καὶ ξαφνικά
σαν τὸν Λεωνίδη Αρνιότη πάσανε στὰ μαλακά.
Τοῦς ἐπαπάτρεφαν καὶ τούσους, ποὺ μαρτύρωσαν για πάστρα,
καὶ τοὺς εἴχε καὶ τὸ Στέμμα σαν βασιλικός στὴ γλάστρα.

Κλαίον καὶ τὸν Μαυρομάτη, σεβοστὸν γηροκομείον,
κλαίον καὶ τὸν Τιμελέα, τόσους γνώσαντα Ταμεούν,
τὸν Μουσούν τὸν ὄπηρτην,
τῆς φθορᾶς τὸν καθαρέτην.

Κλαίον τὸν Ελευθερίων γοργολόφων ίδευτην
καὶ τὸν Πανεπιστημίων εὐδύνδαλον σκοπευτήν,
ποὺ καὶ ἀπός νυχθεμέρων πρὸς καθαρισμούς έσφριγα
τὴ συνάρπει καὶ ἀφωγῆ τοῦ φυσιολόγου Ρήγα.

Τὸν πρωτόκλητον Ανδρέαν τὸν Μουσούν καὶ τὸν ἀρμάτων
κλαίει σήμερα καὶ ὁ Ρήγας τὸν πολεμικὸν ἀμφάτον,
τούτον κλαίει μετὰ πάθους καὶ φυχῆς συντετριμένης
καὶ ὁ προμηθευτής δοκτόφων τῆς Βιάννης.

*Ἐπεισεν μόλις ἐπεισεν στὸ στόμα μας φύγει
συμπαθεῖον προσφάτων
φαλελλήνικωτάτων,
καὶ μόλις πήγε καὶ Σερρεῖς εἰς τὸ Πατριαρχεῖα.

*Ἐπεισεν μόλις λούφαζεν δίχροι μας λυσασάλεος
καὶ συμπαχαῖς μεθ' ήμων ζήτον διὰ παντοῦ,
καὶ Ταλαάτ διπροστρίχει στὸν Παταράγη λέει
για τὴ τῆς Συνελεύσεως ταῦτα ζάνουμι, γιατροὶ διλτοῦ.

*Ἐπεισεν δίχως νάχουντα ταῦτα κατεδασμένα
μόλις καὶ ἐκεῖνον τὸν Κερίμ τὸν πῆγης τρία καὶ ἕνα,
καὶ οἱ Ταυρκαλάδες δρψαν τὰ λόγια τὰ καζά,
μήτη κανένας ἀπειλεῖ πάσι θὲ μας ξυκολάζει,
καὶ τὴ Βουλῆς των ἐμέλλων δι Πρόσδρομος Ρίζα
ναλθή τῆς Συνελεύσεως τὸν Εσσόλιν ἔγκαλησο.

*Ἐξάρωμεν τὴν πτῶσιν της ποσήμαρα καὶ ἐκεῖνη
για καέο σχολιάτεις πενοάτο καὶ ἀποδέντε,
ἄνθη στὴν Λόντρα προσκαλούν τὸν Μανσούλ νά γίνη
Εμμανουέλ παμβασιλεὺς παρὰ σαρανταπέντε.

Φ.—Καὶ τὴν Συνέλευσιν μας ἐξάρωμεν ἐν γένει,
διόπι καθὼς πηγαίνει:
μὲ τόσους νέους μπάσοντας, Καρύούσους, Μετρυτόνους,

στὰ πόδια δὲ μας λογωτῷ,
καὶ μετὰ δύο χρονίους
μπορεῖ νά μήν τελεσθῶ.
Π. — *Ἐξάρωμεν τὰ πάντα μὲ λιγαρδό δεξάρι,
καὶ δέξου τρεῖς ἐξάφεις ἀπὸ ξυλιάτες, μεζέτα.